N°. 45. A°. 1834.

VRIJDAG, DEN 6den JUNIJ.

NIEUWE SURINAAMSCHE COURANT EN LETTERKUNDIG DAGBLAD.

NIEUWSTIJDINGEN.

Extracten uit de Nederlandsche Dagbladen, tot en met den 17 April.

Frankrijk.

PARIJS 11 April. De *Précurseur de Lyon* zegt omtrent de onlusten te Lijon het volgende:

Alles zoude waarschijnlijk van de zijde des volks bij het uiterlijk betoon van misnoegen zijn gebleven, indien niet de Prokureur-Generaal eenen man uit het grauw eigenhandig aangepakt en aan de gendarmerie overgegeven hadde. Daarop, zoo als zulks het natuurlijk gevolg meest zijn, is de Heer Prokureur Generaal omringd gehoond en mishandeld geworden. Hij is echter door de meest bezadigde burgers gered en in een verzekerd woonverblijf gebragt.

Daarop is de volksoploop geschieden, en heden avond is alles stil en rustig; alleenlijk blijven nog altijd patrouilles de stad doortrekken.

— De Ministeriele *Mercure ségusien* deelt dd. 6 dezer het volgende mede nopens de geruchten, welke in omloop zijn geweest ten aanzien van pogingen tot coalitie te St. Etienne:

Onder de werklieden heerscht hier groote gisting. Aan drie lintfabrijkanten is verboden geworden met werken voort te gaan, en is dienvolgens alle arbeid oogenblikkelijk bij hen gestaakt. De fabrijkanten hebben klagten ingeleverd ter verkrijging van schadevergoeding van de arbeiders; deze laatste werden veroordeeld om hunnen meesters honderd francs schadevergoeding te betalen, wegens de schade, welke de vooraf beraamde arbeidschorsing hun mogt hebben veroorzaakt: andere fabrijken werden daarop gelijkerwijze bedreigd, en men vreest zeer dat deze zaak nog ernstiger gevolgen zal hebben.

— In den *Temps* leest men het onderstaande:

De te 's Gravenhage aan de Staten-Generaal gedane jongste mededeeling geeft ons de verzekering, dat Frankrijk en Engeland met lofwaardige volharding voortgaan in het staken der onderhandelingen met betrekking tot het traktaat tusschen Holland en Belgie, en zulks tot op de ontvangst der toestemming van de Nassausche Agnaten in den afstand van Luxemburg.

Deze kwestie wordt op dit oogenblik te Biberich behandeld door de Hollandsche en Oostenrijksche gevolmagtigden, die met gunstig luidende instructien derwaarts zijn gezonden. Uit den toon van moedeloosheid, in het verslag van den Hollandschen Minister te 's Gravenhage doorstralende, zouden wij genoopt zijn af te leiden dat er welras een einde zal komen aan de Hollandsche twistzaak, waardoor Europa nu gedurende omtrent vier jaren in ongerustheid is gehouden, en wier vereffening alleen de Europesche ontwapening kan te weeg brengen. Welk ook het tijdstip van die ontknoping zij, hopen wij dat het traktaat van 15 November geene verkorting ondervinde. Moge het na zulk eene langdurende en pijnlijke geboorte, ten minste voldragen en geregeld geschapen ter wereld intreden.

— Het ontwerp van wet, waarbij door het Gouvernement een krediet van 25 millioen franken wordt aangevraagd, om bij de vereenigde staten van Noord-Amerika tot schadevergoeding te strekken voor de schepen, die onder het keizerlijk bewind, om het continentaal stelsel te handhaven, in de Fransche havens werden opgebragt en prijs verklaard, schijnt in de kamer van afgevaardigden veel tegenstand te zullen vinden. Echter is bij deze discussie de kamer anders dan gewoonlijk verdeeld.

De generaal Lafayette, die in zijne herinneringen nog altijd stof vindt om de Noord-Amerikanen, die hij in der daad meent te hebben vrijgevochten, en door wien hem dankbaar het burgerregt geschonken werd, gunstig te bedenken, ondersteunt niet alleen de ministerieële voordragt, maar zoude zich des noods verstaan dezelve merkelijk te vermeerderen, en heeft zulks aan eenige andere leden der oppositie aangenaam gemaakt. Daarentegen zijn er een aantal leden, die gewoonlijk met het ministerie stemmen, doch wier gevoelen thans daarheen leidt, dat het gouvernement, uit de roemrijke omwenteling gesproten, voor het minst aan de vorderingen eener vreemde mogendheid denzelfden tegenstand had moeten bieden, waarmede zij onder het vorig bestuur onder de beide vorsten van het oudere stamhuis, steeds werd afgewezen. Zij vinden vooral de edelmoedigheid wat ver gedreven, dat men deze vorderingen, welke de Amerikaansche republiek onder dat vroeger bewind, reeds tot 8 millioenen franken had doen vallen, volgens het thans gesloten traktaat met 25 millioenen moet gekweten worden. Het zal te bezien staan, hoedanig deze laatsten, bij de stemming, hun gevoelen, met de achting, die zij het bestuur meenen schuldig te zijn, doch die elders gevoelig zoude lijden, indien men de overeenkomst, met eene vreemde natie gesloten en bekrachtigd, niet gestand doet, zullen weten te vereenigen.

MENGELINGEN.

Walter Scott.

Geboren den 15 Augustus 1771.

Den 21 September des vorigen jaars, 's nachts ten 2 ure, overleed zonder smarten, na eene bewusteloosheid van verscheidene dagen, op zijn buitengoed Abbotsford Sir *Walter Scott.* Als men zijnen grooten tijdgenoot *Göthe* uitzondert, heeft veelligt geen schrijver van lateren tijd zoo algemeen de aandacht van het Publiek tot zich getrokken, als *Walter Scott*, en niemand aan de letterkunde van zijnen tijd eene zoo bepaalde rigting gegeven, dan dezelfde *Walter Scott.*

Het ware een onverdiend mistrouwen in de lezers van dit periodieke werk te stellen, indien wij wilden vooronderstellen, dat deze rigting hun onbekend, of dat zij zonder invloed op hen gebleven zijn zou. De historische Romans zijn door *Scott* weder in eer en aanzien gekomen, maar zij zijn ook onder zijne hand kunstwerken geworden, welke diegenen ontwapenen, die de Historische Romans als eene bastaardsoort tusschen historische en poëtische werken veroordeelen. Wij behooren anders niet tot degenen, die de stem des volks ook overal voor de stem Gods houden, maar in dit geval heeft zij werkelijk beslist. Allereerst in Engeland, voorts ook in Frankrijk en Italië, voornamelijk echter in Duitschland en de meer noordelijk gelegene landen, als in het koningrijk der Nederlanden, Denemarken en Zweden, maakte de verschijning van den roman Waverly, ongemeen opzien, die in eenen even zoo aanhoudenden als algemeenen bijval overging, toen eene reeks van gelijksoortige romantisch-historische schriften uit de Schotsche en Engelsche geschiedenis den genoemden roman volgden. Wie is niet door: de Presbyterianen, en door: het hart van Mid *Lothian*, op het diepst getroffen geworden, wie is niet met: *Robin den Roode*, met: de zeeschuimers en: de oudheidkundige, gaarne in het inwendige des Schotlandschen levens ingekeerd, wie heeft niet met levendige belangstelling bij: de Bruid, bij: de Abt, en bij: het Klooster, verwijld, en wie heeft niet met toenemende opmerkzaamheid de schouwtooneelen uit Engelands luisterrijken tijd in: Kenilworth, de schildering van het gezonkene koningschap in *Nigels* lotgevallen en van de republikeinsche waanzinnigheid, gelijk ook van eene edele, legale gezindheid in *Woodstock* en in *Peveril* gadegeslagen. En die levensvolle tafereelen uit de Middeneeuwen, zijn *Ivanhoe*, zijne vertellingen van de kruisvaarders, zijn *Quentin Durward* — wien hebben zij niet eenen hoogen graad verrukt, en in hoe menige harten hebben zij niet voor het middens

eenwsche leven vrienden en bewonderaars verworven! Voor Engeland waren al deze romans van een geheel bijzonder nationaal belang, daar *Walter Scott* met godsdienstige geestvervoering naar de wederherstelling eener groote, ten ondergegane wereld streefde, en derzelver overblijfsels zoo geschikt tot nu vische werken wist bijeen te voegen, dat de Tory en de Wigh, de rijke en de arme, de geleerde en de fabricant, de boveling en de krijgsman zich op gelijke wijze gevleid en aangetrokken vonden. Het nationale vooroordeel der Engelschen voor *Walter Scott* willen wij niet berispen, want bij voorkeur in de romans, in welke hij Schotland en Engeland tot schouwtooneel gekozen heeft, getuigt, zoowel de behandeling als de plastische uitvoering van beslissende voortreffelijkheid des schrijvers met de vaderlandsche voorstellingen.

Het zou zekerlijk na den nog altoos te weinig beklaagden dood van den grooten dichter en geschiedschrijver niet ten onpasse zijn, over zijne verdienste en zijne uitstekende populariteit te spreken. Doch dit is deels reeds geschied, deels zal het nog geschieden. Voor de eer en de nagedachtenis van den overledene is het [illegible] nog gepaster, tegenwoordig enkele trekken uit zijn leven zamen te stellen en hem in zijnen huisselijken kring, in zijne familie en in zijne laatste jaren te schilderen.

Want in deze betrekkingen verdient *Scott* regt eigenlijk den naam van den « openhartigsten, achtenswaardigsten mensch," gelijk hem zijn landsman *Byron* genoemd heeft.

Walter Scott was van middelmatige ligchaamsgestalte, met uitzondering van zijne lamheid, een ongeluk, dat hem reeds in zijne kindsheid overkomen was, welgemaakt en zeer sterk. Zijn gelaat kondigde niets verhevens aan, hij had de nationale wezenstrekken der Schotten. Maar den oplettenden waarnemer konden het hooggewelfde voorhoofd, en de kleine donkere oogen, in welke eene levendigheid en een vuur heerschte, die geen kunstenaar wedergeven kon, niet ontgaan, gelijk ook om den mond een looze glimlach speelde, die *Count Rey* in zijn borstbeeld uitmuntend getroffen heeft. De verschillende beelden en koperen platen gelijken hem allen; evenwel komt geen der waarheid zoo nabij als *Wilkie's* schoone beeld, dat in het jaar 1821 geschilderd is, en dat *Edw. Smith* voortreffelijk gestoken heeft.

Van zijne familie geeft men een zeer genoegelijk tafereel. Zijne op den 14 Mei 1820 overledene echtgenoot was eene vrouw van zeer innemende manieren en veel goedheid van hart, en was met ware geestdrift voor haren echtgenoot ingenomen. De oudste dochter leeft in zeer gelukkige omstandigheden als echtgenoot van den geestigen advocaat *G. Lockhart*; zij is zeer muzikaal en bezit alle gaven van eene schoone vrouw. Haar zoon, *Walter*, was des grootvaders grootste vreugde, en hij benaamde hem, naar *Göthe* zijn « *Wolfje*," want zoo [illegible] oudste kleinzoon *Wolfgang* te [illegible]. De jongste dochter, Miss *Anna*, is zeer goed opgevoed en heeft alles, wat eene vrouw bezitten moet, om te behagen, inzonderheid veel eenvoudig natuurlijks. Van zijne beide zonen is de oudste, thans Sir *Walter Scott*, in eenen ouderdom van 31 jaren, en dient in het 15 regement Huzaren. Zijne echtgenoot *Johanna* is de dochter en eenige erfgename van een rijk Schotsch koopman, met name *J. Johnson*. De andere zoon *Charles* woonde in het huis des vaders, en is thans op het bureau van het ministerie van buitenlandsche zaken geplaatst.

In den dagelijkschen omgang was *Scott* hartelijk en beminnenswaardig. Zijne familie en een klein getal vertrouwde vrienden waren hem tot gezelligheid ten eenemale genoegzaam, de hevigheid van den strijd haatte hij van ouds en trad in het onderhoud zelfs in grootere kringen nooit als strijder op. Hij wilde zich nooit de overwinning beloven, maar beschouwde het onderhoud na ernstige bezigheden als eene uitspanning, en toonde zich jegens iedereen bijzonder welwillend. Hij was voorzeker een der lijdzaamste, opregste en vriendelijkst gezinde leden van het groote Gemeenebest der Geleerden, hetwelk hem, indien het werkelijk georganiseerd ware, voorzeker tot zijnen voorzitter zou gekozen hebben.

Want de persoonlijke eenvoudigheid van zijn karakter, ontbloot van alle letterkundige praal, strekte hem allezins ter aanbeveling, en kan alle degenen ter navolging dienen, die, ofschoon zij geene aanspraak op zijn vernuft behoeven te maken, zich evenwel geregtigd achten, zich aan de gewone perken en gebruiken der zamenleving te kunnen ontrekken, aan welke hij zich altijd onderwierp. Boven alles echter strekt hem het edele en mannelijke besluit tot eere, hetwelk hem in de laatste jaren van zijn leven tot ontzaggelijke werkzaamheden aandreef, om zich uit schulden en moeijelijkheden te redden, voor welke een minder beraden geest zou bezweken zijn, of aan welke een minder regtschapen man door gebruikmaking van vrienden zou hebben tracten te ontgaan, die zich tot eene eer zouden gerekend hebben, hem hunnen bijstand te mogen aanbieden. Wij bedoelen daarmede zijn gedrag bij de bankbreuk van den boekhandelaar *Constable* in Edinburg.

Walter Scott's eerste werken verschenen als de vrucht eener verademing van zijne overige werkzaamheden of van uren, die hij aan gezellige en huisselijke genoegens had ontwoekerd. De wereld wist nooit, dat hij een werk onderhanden had, en letterkundige bezigheden waren bij hem nooit eene verontschuldiging, om zich aan een diner, een uitstapje naar het land of eene jagtpartij te onttrekken. Zoo zal het grootste gedeelte van den *Marmion* aan de tafel van het geregtshof, welks assessor hij was, in de ledige oogenblikken tusschen het protocolleren der acten en het uittrekken der bevelen van het hof zijn gemaakt geworden. Daarbij ondersteunde hem de groote gemakkelijkheid met welke hij arbeidde, waardoor hij dagelijks een gedrukt blad of zestien pagina's van eenen roman schreef, bijkans niets doorstreek, en naar den stijn alles achter elkander, zonder zijnen arbeid te staken, ter neder schreef. Zijne werken werden aan den boekhandelaar zonder eenige aanspraak op bijzondere waarde verkocht, « want," zegt hij, in zijn leven door hem zelven beschreven, « ik heb mijne waar door geene kwakzalverij eene hoogere waarde zoeken te geven, en dadelijk het aanbod van mijnen uitgever aangenomen, dewijl het mij zeer aannemelijk [illegible]," [illegible] geld, dat hij als ligt gewonnen beschouwde, werd zonder veel bedenken uitgegeven.

Anders was echter het geval, toen de bankbreuk van zijnen boekhandelaar, *Archibald Constable*, met wien hij in menigvuldige verbintenis gestaan had, hem de vruchten van zijnen letterkundigen arbeid deed verliezen. Zijn verlies was zeer beduidend: men schatte toenmaals het bedrag zijner schulden op 100.000 pond sterling. Om het brood derhalve, en ter bevrediging van zijne schuldeischers moest *Scott* arbeiden, om zijn gezin voor gebrek te bewaren, en zijne verwarde zaken te herstellen. Toen scheen de middernachtelijke lamp op eenen gedwongen arbeid: hij schreef « het Leven van *Napoleon Bonaparte*," een ten eenregte zoo buitengemeen hard gehekeld werk, hetwelk toch evenwel niet, gelijk zich *Heine* in zijne ultranapoleontische geestvervoering uitdrukte, de Russische veldtogt van *Walter Scott's* roem geworden is. Destijds begon hij (in het jaar 1830) te arbeiden aan den tweeden druk zijner romans, met aanteekeningen en ophelderingen en de afloop van dit werk zou hem in staat gesteld hebben, zijne schuldeischers te bevredigen, indien hij het geheel had kunnen voltooijen. Zijne schuldeischers waren ook erkentelijk voor deze inspanning van zijne krachten. In eene te Edinburg in December 1830 gehoudene vergadering derzelve werd met eenparigheid van stemmen besloten, den gevierden dichter te verzoeken, zijn huisraad, zilver en linnengoed, zijne schilderijen, zijne bibliotheek en zeldzaamheden van allerlei aard als een bewijs van hoogachting en dankbaarheid zijner schuldeischers voor de zijnen, wederzijds te hunnen beste gemaakte voorbeeldelooze en gelukkige pogingen aan te nemen.

Maar *Scott's* merkwaardig sterk ligchaamsgestel en zijn beraden gemoed bezweken toch voor den Herkulischen arbeid, die hem niet eenmaal vergunde, zijne uitgeputte krachten door eenen heilzamen slaap tot nieuwe inspanning van krachten te sterken. Daaruit is ook zonder twijfel de verlamming te verklaren, die hem voor bijna twee jaren overviel, en hem nooit weder het vrije gebruik zijner ligchaamskrachten en zielsvermogens vergunde. Nog in het vorige jaar bezwoer hem zijne familie, dat hij zich meer rust zoude gunnen, en zijne vrienden bragten hem onder het oog, dat het noodzakelijk was, dat hij niet arbeidde, en zijne verbeelding door de hem omringende voorwerpen niet wierde opgewekt. Maar hij antwoordde hun: « Even zoo goed moogt gij water op het vuur zetten en hetzelve verbieden te koken."

Van Italie's schoonen hemel en zijne versterkende lucht hoopten de vrienden van *Scott* eenen gunstigen invloed op zijne wankele gezondheid. Hij bragt in gezelschap van zijne jongste dochter aldaar verscheide maanden van den winter van 1831 op 1832 door, hartelijk door de Italianen van Rome en Napels ontvangen en door hen met menig bewijs van hunne hoogachting vereerd. Niet minder wedijverden de markies van *Herrford*, Lady *Drummond*, Sir *William Gell* en andere in Italië wonende Engelschen, hem als eenen vriend [illegible] gewoonte aan zijne wijze van denken aangenaam geworden was, te onderscheiden. Maar de gewenschte genezing vond hij niet, hij gevoelde veeleer, dat zijne krachten uitgeput, dat zijn einde nabij was. Zijn stoffelijk overschot wilde hij echter zoo gaarne aan zijn vaderland, waar « zijn hart altijd was," aanvertrouwen. Op deze reis naar zijn vaderland werd hij in Junij bij Nijmegen op de stoomboot door eene beroerte overvallen, waarvoor hij, zonder de heelkundige bekwaamheid van zijnen bediende en de hulp van een beroemd Dichter te dier stede, zou bezweken zijn, doch van welke hij nooit weder zoo ver herstelde, dat hij voor de overige bewondering vatbaar zou geweest zijn, met welke het dankbare vaderland zijn ondergaand gesternte wenschte te huldigen. Na zich verscheidene weken in Londen te hebben opgehouden, kwam hij den 16 Julij gelukkig in Douglas Hôtel in Edinburg aan, bedaard, doch zonder sporen van eigenlijke bewustheid. Den 18 des avonds werd hij naar Abbotsford gebragt, alwaar hij zich scheen te verheugen, zijne zaal en zijne bibliotheek weder te zien, doch voor het overige tot zijn eigenlijk overleden bijkans zonder [illegible] aan de hem omringende personen en voorwerpen gebleven is. Kalm en zonder smarten ontsliep hij op den 21 September, — en hetzelfde jaar, hetwelk Duitschland van zijnen schoonste sieraad beroofde, maakte ook Grootbrittanje eenen naam armer, dien de late nakomelingen nog met regtmatigen trots zullen noemen.

De droefheid over *Walter Scott's* dood was in Schotland groot en algemeen. Er werd van gesproken, om den eerstvolgenden zondag als eenen treurdag te vieren en in rouwkleederen te verschijnen, om ook door uiterlijke teekens het nationale verlies te kennen te geven. Den 26 September had zijne begrafenis plaats. Reeds lang voor het bepaalde uur kwamen onafgebroken rijtuigen en lieden te paard van Edinburg, Melrose, Jedburg, en andere streken naar Abbotsford. 's Namiddags stelde zich de trein in beweging naar de abdij van Dryburg. De diepste droefheid heerschte in alle steden en vlekken, door welke de trein zijnen weg nam; op de hoogte stonden de lieden in rouwkleederen en zeer velen met ontblooten hoofde; ja in Melrose waren de straten aan weerskanten met de inwoners in zwarten rouw en met ongedekten hoofde bezet. Zoowel hier als in de overige steden, door welke de trein ging, waren al de winkels gesloten, en de uithangborden met rouwfloers overtogen, kortom, overal toonde men door welstaanlijkheid en eerbiedvol stilzwijgen, dat men niet slechts de letterkundige verdiensten van *Scott*, maar ook aan zijne deugden gaarne nog de laatste schatting bragt. In de abdij van Dryburg werd het lijk door de eigene bedienden van den afgestorvene ten grave gedragen, dewijl deze uitdrukkelijk verzocht hadden, dat geene vreemde hand het stoffelijk overschot van hunnen geëerden en geliefden heer mogte aanraken. De zonen van *Scott* en aanzienlijke mannen zijner bloedverwantschap droegen de slippen van het doodkleed. Ten half zes ure werd het sterfelijk bekleedsel van den grooten man ter rustplaatse besteld, en wel volgens zijn verlangen in den noordelijken vleugel van de heerlijke bouwvallen der genoemde abdij, waar

Ook zijne hem in den dood voorgegane gade begraven is.

Bij deze zoo algemeene deelneming gevoelt men zich des te smartelijker door den treurigen toestand aangedaan, in welken zich de aanverwanten van den uitmuntenden schrijver bevinden. Nog luiden, wel is waar, de opgaven over den toestand van zijn vermogen zeer verschillend, maar het schijnt toch, dat hij der Natuur vroeger zijne schuld betaald heeft, dan hij die van zijne inschikkelijke schuldeischers betalen kon. De Engelsche nieuwsbladen geven de grootte der schuld zeer verschillend op, dan op tot 80,000 pond sterling, dan 65,000 pond, anderen brengen ze tot op 21,000 pond. Om deze te vernietigen, is er niets voorhanden dan zijn huisraad, zijne boeken, eenige onvoltooide handschriften, (tot de romans the Siege of Malta, en Pizarro e Calabrese tale, aan welke hij in Italië arbeidde) en brieven, die omtrent tien boekdeelen zullen vullen. Deze vallen natuurlijk, gelijk ook zijn uiterste wil bepaalt, zijnen schuldeischers ten deel, ook Abbotsford, zijn bekoorlijk en geliefd buiten, zal aan zijne schuldeischers worden uitgeleverd, dewijl hij zich daartoe verbonden heeft bijaldien hij niet in staat mogten wezen, hunne vorderingen volkomen te voldoen.

Wij hopen intusschen, dat dit niet het geval zal wezen. De Engelschen en Schotten, wier roem *Scott* met eene deelneming, aan geestvervoering grenzende, in het gedicht op den slag van Waterloo en voorts veertig jaren lang in zijne historische romans geprezen heeft, zullen zich zulk eene schande weten te sparen en op middelen bedacht zijn, hoe de prachtige en roemvolle erfenis, die *Scott* aan het land en aan een iegelijk nagelaten heeft, ook voor de jongere leden zijner familie behouden kan worden.

Daartoe zijn reeds hier en elders pogingen aangewend. De boekhandelaar *Cadel* in Londen biedt 20,000 pond sterling voor het regt, om de overige Schriften van *Scott* volgens het reeds begonnen plan uit te geven. Eene inteekening is ook bereids in de groote schotsche steden geopend om Abotsford voor de familie te behouden.

Maar ook de heerschende liefhebberij van den tijd tot gedenkteekens en eerzuilen komt bij *Walter Scotts* overlijden weder te voorschijn. Alleen men mag op eene billijker wijze vragen, of men hem eenen steen aanbieden en zijne onverzorgde kinderen zonder brood kan laten. Doch wij willen dit van de rijke eilandbewoners niet vreezen en berigten derhalve nog ten slotte over de vergaderingen tot het oprigten van een gedenkteeken voor *Walter Scott*. De eerste en luisterrijkste werd den 5 October te Edinburg gehouden. Zij bestond uit personen van alle staatkundige partijen: mannen uit den hoogsten adel, de eerste justitie beambten van Schotland, geleerden, kooplieden waren aldaar aanwezig. De lord opperrigter van Schotland nam het voorzitterschap waar. de lord Advocaat van Schotland, *Fr. Jeffreys*, drong er op aan, dat in de hoofdstad van Schotland ter nagedachtenis van *Walter Scott* een openbaar gedenkteeken zou worden opgerigt, eenwaardig zijnen grooten naam en alzoo gesteld, dat het in latere dagen als getuigenis der vereering mogte dienen, welke zijne tijdgenooten hem wijdden." Het voorstel werd met eenparigheid van stemmen aangenomen. Daarna stond Sir *John Forbes* op en verklaarde dat hem van wege de bank in Schotland en van andere banken van Edinburg, die tot de schuldeischers van Sir *Walter Schott* behooren, was opgedragen, om, tot een bewijs van de bewondering voor de vereerenswaardige gevoelens, welke Sir *Walter Scott* hun steeds bewezen had, tot het bedoelde einde in hunnen naam 500 pond sterling te onderteekenen. In alles werd op staanden voet de somme van 1100 pond sterling bijeen gebragt. In Glasgou en Londen hebben bereids dergelijke vergaderingen plaats gevonden.

Door zulk een gedenkteeken zal de natie zich en haren dichter ongetwijfeld eeren. Doch al ware het ook, dat dit niet in Schotlands hoofdstad wierde opgerigt, zoo zullen toch *Scotts* werken zijnen naam tot de laatste nakomelingschap overbrengen. De tooverstaf is nu wel gebroken, met welken hij zijne gewrochten heeft te voorschijn gebragt, die zoo snel als de vruchten in de betooverde tuinen van *Armida* op elkander volgden, van welke men er naauwelijks eene geplukt heeft, terwijl de andere reeds rijp is; maar de geesten, welke zijn Prospero bezworen en in zijne werken overgedragen heeft, zullen leven, zoo lang de taal leeft, in welke zij spreken.

De Sporen van Napoleon.

« Kortlings heeft men het in Frankrijk zeer druk gehad over den degen van *Napoleon*, dien hij, bij zijn overlijden, aan den heer *Marchand* heeft toevertrouwd met last, denzelven aan zijnen zoon ter hand te stellen, zoodra deze zijne meerderjarigheid zou bereikt hebben. Het was de degen, die hij in de veldslagen van Marengo, van Austerlitz en van Jena gedragen had. — De *Koning van Rome* vóór zijne meerderjarigheid overleden zijnde, was de heer *Marchand* in de onzekerheid, aan wien hij thans den degen zou afgeven, en raadpleegde deswege met den eerste regtsgeleerden van Frankrijk, als met de heeren *Dupin, Odilot Barot*, enz. Deze heeren waren van gevoelen, dat, daar de jonge *Buonaparte* als fransche prins was gestorven, dat kostbare gedenkteeken aan Frankrijk was vervallen. Aldus is die zaak voorloopig geheel tot genoegen van de groote natie geregeld. — Doch van eenen anderen kant is er eene andere zwarigheid gerezen, niet minder belangrijk dan de eerste. In den nacht na den slag van Waterloo vond een pruissische vrijwilliger den kamerheer van *Napoleon*, kort na dat deze op zijne vlugt zich in eene koets had geworpen, om de vijandelijke kavalerie te ontsnappen, die hem op de hielen volgde. De kamerheer was, bij de algemeene verwarring, in eenen zieken toestand achtergelaten, ontving hulp van den Pruis, aan wien hij daarop de sporen van *Napoleon* overgaf, zeggende: Vriend, ik ga sterven. Toen mijn meester van zijn paard steeg, om zich met zijne koets te redden, vertrouwde hij mij zijne sporen toe, mij zeggende: *Ziedaar* Hendrik, *zoo gij mij soms niet meer mogt wederzien, stelt dan deze sporen ter hand aan het souvereine volk. Oppermagtig in Frankrijk zijnde, zoo zal het hierin een kostbaar onderpand van mijne liefde voor hetzelve erkennen, en tevens van mijnen diepen eerbied voor deszelfs souvereiniteit.* Uwe aankomst belette den Keizer verder te spreken, en hij verdween.— "Thans eenen Franschen om mij ziende, vertrouw ik dit kostbaar geschenk (*ce depot sacré*) U toe. Deze sporen hebben achtervolgelijk den Keizer gediend bij zijne vlugt van Moskau naar Parijs; bij zijne retraite te Leipzig, te Brienne, te Laon en te St. Jean. Heb de goedheid U hiermede te belasten, en, in geval *Napoleon* komt te overlijden, wees gij dan executeur-testamentair van dien grooten man, door dit kostbaar geschenk aan zijn souvereine volk ter hand te stellen." De Pruis belastte zich met deze commissie, en de arme kamerheer gaf den geest. Thans heeft deze pruissische vrijwilliger te vergeefs alle mogelijke moeite aangewend, om den zetel van het souvereine volk in Frankrijk te ontdekken; even als de heer *Marchand*, noodigt hij de heeren regtsgeleerden uit, hem raad te geven, hoe deze sporen aan den wettigen legataris te doen geworden. De een wil het souvereine volk erkennen in den persoon van den jongen *Hendrik* in Bohemen; een ander zoekt hetzelve in het Palais Royal te Parijs; een derde in de bureaux der tribunes, het voorloopige domicilium der onzigtbare republiek, enz. Deze verschillende gevoelens brengen den houder in verlegenheid, en dwingen hem deze merkwaardige sporen te bewaren, tot dat de ware legataris in persoon, of wettig vertegenwoordigd, dezelve zal komen vorderen — Men zegt, dat *Leopold* zijne sporen, die hij op zijne vlugt van Leuven naar Mechelen heeft gedragen, aan het *souvereine* volk van Belgie heeft gelegateerd. — *Daine* zal de zijnen aan het *onoverwinnelijke* leger van de Maas ten geschenke geven.

Het hardnekkig Loochenen.

Wanneer men in Egijpte eenen dief niet op de daad betrapt, zoo heet hij het stijf ontkennen. Wel heeft de aanklager het regt, daarop aan te dringen, dat de beklaagde door stokslagen tot bekentenis gebragt wordt, maar wanneer de laatste standvastigheid genoeg bezit, om tot het laatste oogenblik in het ontkennen te volharden, wat meestal het geval is, zoo bekomt de aanklager, al de strepen terug, die hij hem heeft laten toedeelen. Dit wedervergeldingsregt is de oorzaak, dat vele diefstallen ongestraft blijven.

Gedurende de Fransche onderneming in Egijpte onder den generaal *Bonaparte* klaagde een Fransch soldaat eenen koopman aan, die ontkende een goud stuk ontvangen te hebben, hetwelk de soldaat hem in betaling gegeven had. De koopman was rijk en stond in eenen goeden naam, en al de aanwezigen schreeuwden over de ongeregtigheid van zulk eene aanklagt, dewijl men hem tot zulk eene misdaad niet in staat hield. Naar landsgebruik drong de Franschman aan op de aanwending der stokslagen tegen den koopman. De kommandant, die het regt uitoefende, waarschuwde hem, daar hij hem zeide: »Ik wil dezen man wel laten doorstrijken, maar wanneer hij blijft ontkennen zoo laat ik u vastzetten."

« Sla er maar op!" antwoordde de soldaat, « hij zal wel bekennen."

Men ontblootte de voeten des Egijptenaars en gaf hem vijftig slagen op de voetzolen, maar hij ontkende standvastig.

« Nog vijftig!" riep de soldaat: » ik wil dubbeld straf lijden, als ik onregt heb."

De proef werd herhaald, doch zonder het gewenscht gevolg.

« Nog ben ik niet voldaan," zei de Franschman, » men geve hem nogmaals vijftig slagen, en ik wil mijn hoofd verliezen als hij nu de waarheid niet belijdt."

De muhamedaan verloor nu den moed, en begeerde bij den vijftienden slag te worden losgemaakt. Hij haalde nu, tot bewijs dat de bekentenis hem niet enkel door smart was afgedwongen, het goudstuk uit den mond, dat hij onder de tong verborgen had.

ALLERLEI UIT HET LEVEN VAN KONINGIN *ELISABETH* VAN ENGELAND.

Als de Koningin *Elisabeth* op den morgen van hare krooning, wanneer volgens gewoonte eenige gevangenen vrijgelaten worden, zich naar de kapel begaf, reikte haar een harer hovelingen, dien zij zeer goed kende, een smeekschrift over, en sprak daarbij met luider stem: « ik bidde Uw' Koninklijke Majesteit, om de gunst, van dezen feestelijken dag door vrijlating van vier of vijf personen nog meer te verheerlijken." Hij noemde daarop de vier Evangelisten en den Apostel *Paulus*, die sedert langen tijd in eene vreemde taal, als in eene gevangenis, waren opgesloten, zoodat zij zich met het volk niet konden onderhouden. Waarop *Elisabeth* met ernst tot antwoord gaf: » Het is wel het raadzaamste, vooraf bij hen te vernemen, of zij begeeren bevrijd te zijn al of niet."

Graaf *Essex*, de lieveling der Koningin, sloeg na een gevecht vier en twintig Officieren tot Ridders, hetgeen toen voor iets groots gehouden werd. Vele van deze nieuwe Ridders hadden echter weinig of niets te verteeren. De Koningin zeide daarom: » De Graaf zou wel doen, zoo hij eerst armenhuizen stichtte, vooraleer hij Ridders maakte."

Een schuldeischers der Koningin had reeds meermalen gehoor verzocht, en was niet toegelaten geworden. Eindelijk nam hij op eene reize der Koningin de gelegenheid waar, om haar te naderen. Hij had een paar nieuwe stevels aan. De Koningin die den reuk van het versche leder niet verdragen kon, zeide tot hem: » Foei, gij smeerviak! uwe stevels stinken." » Genadige vrouw," antwoordde hij, » het zijn mijne nieuwe stevels niet, maar uwe onbetaalde rekeningen, die ik reeds zoo lang bij mij drage."

De Koningin was van Lord *Burlei* op een gastmaal genoodigd geworden. Toen zij weg wilde gaan, verzocht haar de Lord, zeven Ridders te slaan. Zij waren alle des Lords buren en vrienden. Zij stonden in de zaal op eenen rei, en die, welken de Lord het meeste begunstigde boven aan, op dat zij het geluk zouden hebben, van het eerst tot Ridder geslagen te worden; de aanzienlijksten en verdienstelijksten stonden onder aan. De Koningin bemerkte dit, doch sprak daar niets van. Bij het weggaan trad zij allen voorbij, alsof zij het verzoek niet gehoord hadde; aan het einde der zaal, hield zij zich, alsof zij het zich herinnerde, keerde zich om, en sloeg nu den ondersten eerst tot Ridder, en zoo verder.

naar boven. Als daarna haar kamerheer aanmerkte, dat zij Lord *Burlei* te schrander geweest ware, antwoordde zij: »Ik heb slechts volgens de schrift gehandeld: de eersten zullen de laatsten en de laatsten de eersten zijn."

Als de Koningin eens haren gunsteling, den Graaf *van Leicester* op zijn kasteel te Kenilworth een bezoek gaf, onthaalde hij haar op de volgende wijze:

Bij de eerste intrede der Koningin zag men een drijvend, door fakkels verlicht, eiland, in eene groote zee. Op hetzelve zat de beheerscheres der zee, vergezeld van twee Nimphen, welke de Koningin in dichtmaat aanspraken, en haar van den ouderdom en de voormalige bezitters van dit slot berigt gaven. De aanspraak eindigde met het geschal der trompetten en andere sterk geluidgevende instrumenten. Op de andere plaats van het slot was eene lange brug opgeslagen, die twintig voet breed en zeventig voet lang was. Hierover moest de Koningin gaan. Aan beide zijden der brug stonden zuilen met de beelden der Goden, die der Koningin geschenken bragten. *Silvanus* had eenen korf vol wild gevogelte, *Pomona* onderscheidene soorten van vruchten. *Ceres* bragt koorn en *Bachus* wijn. *Neptunus* reikte eenen zeevisch over, *Mars* krijgskleederen en *Apollo* onderscheidene muzijk instrumenten.

Staande het verblijf der Koningin in dit slot, wisselden spelen en vermaken elkanderen op de veelvuldigste wijze af. In de diergaarde bevond zich een wilde man met boschgoden, men hield Beerengevechten en liet kostbaar vuurwerk in de lucht springen. Italiaansche koorddansers vertoonden hunne kunsten en een boerenfeest diende evenzeer tot verandering der genoegens, waarbij men nog de quintane liep. Dit spel bestond uit eene paal, waaraan men een schild hing, waarnaar men prien schoot, tegen welken men lanzen brak en andere ridders oefeningen meer verrigtte. Om nu geene soort van verlustiging te verzuimen, liet men lieden van *coventry* komen, welke een oud stuk moesten vertoonen: voorstellende de verdelging der Deenen onder de regering des Konings *Ethelred*. Deze vertooning behaagde der Koningin zoo zeer, dat zij beval, den tooneelspelers uit haren naam eene belooning te geven van een paar reegeiten en vijf markzilvers.

Men kan zich eenig begrip van de verteringen maken, welke bij dit feest van den graaf *van Leicester* heerschten, wanneer men hoort, dat alleen aan gemeen bier drie honderd en twintig okshoofden gedronken werden.

De Koningin voedde eene hartstogtelijke bewondering voor schoone en welgemaakte manspersonen, en die zich met schoonheid en waardigheid aan haar voorstelde, stond reeds zeer in hare gunst. Integendeel had zij eene onoverwinnelijke afkeer van mismaakten en gebrekkigen, of door de natuur verwaarloosde mannen, en liet hen dadelijk uit hare tegenwoordigheid verwijderen. Wanneer zij uit haar paleis trad, waren de wachten steeds daarop bedacht, lammen, gebogchelden, en kreupelen en van alle soorten te doen vertrekken, om haren kieschen smaak voor schoonheid niet te beleedigen.

De hartstogt der liefde gevoelde de Koningin in den hoogsten graad, bijzonder jegens haren lieveling, den graaf *van Essex*. Die neiging kon zij echter niet bevredigen. Natuurlijke oorzaken hielden haar daarvan terug, hare liefde zou haar het leven gekost hebben. Hiervan hield zij zich zoo zeer overtuigd, dat zij, op eenen dag, als men met ijver bij haar aandrong, dat zij eenen harer minnaars zou huwen, antwoordde: »ik geloof, dat mijne onderdanen mij wel zoo lief hebben, dat zij niet zullen wenschen, mij voor den tijd te begraven."

Onder de genen, die de hand der Koningin zochten te verwerven, behoorden *Hendrik* de IIIde en de IVde van Frankrijk, en de Hertog *van Anjou*. Den laatsten gaf *Elisabeth* de meeste hoop; reeds werden wederzijds minnebrieven gewisseld, en de portraiten waren afgegeven. Eindelijk verklaarde hem de Koningin, dat zij zich volstrekt niet met eenen man over huwelijkszaken inliet, wanneer zij vooraf zijnen persoon niet gezien had. Kon hij, om die reden niet zelf komen, zoo zou er geen woord verder over die zaak gewisseld worden. De hertog, gedrongen door zijne jeugdige vrienden, die even zoo weinig ervaring hadden als hij, sloeg geen acht op de waarschuwing zijner oudere raadslieden, en vertrok zonder veel gevolg naar Engeland. De wijdberoemde jonkvrouw bezag zijnen persoon van ter zijde, vond hem echter leelijk, van de pokken geschonden, met eenen kwalijk gevormden neus en eenen bult op den rug. Dit alles was bij haar reden genoeg, waarom *Anjou* niet in hare gunst geraken kon.

Als *Harley*, gezant van *Hendrik* den IV, aan het Engelsche hof eens een afzonderlijk gehoor bij de Koningin had, liet hij zich een woord ontvallen over een huwelijk met den Koning, zijnen heer: »Hieraan is niet te denken," antwoordde *Elisabeth*, »mijn gensdarme (zoo noemde zij gewoonlijk *Hendrik* den IV.) is voor mij niet geschikt, noch ik voor hem — niet, dewijl ik niet meer in staat zijn zoude, eenen man, die mij behaagde, genoegen te kunnen schenken, maar om andere redenen." Zij tilde daarbij haren rok op benevens haar hemd, en toonde den gezant hare knie en iets van hare lende. *Harley* liet zich in verrukking voor haar neder, en kuste het ontblootte deel. *Elisabeth* was daarover gestoord, of scheen het althans te zijn, als over eene krenking van den aan haar verschuldigden eerbied. Maar *Harley* zeide: »Mevrouw! vergeef mij dezen kerkroof, mijn heer zoude hetzelfde gedaan hebben, wanneer hij zoo veel gezien had." Deze verontschuldiging beviel de Koningin, die zich zeer goed op galanterie verstond en *Hendrik den vierden* prees er zijnen *Harley* over.

(Keur van Merkwaardigh.)

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 31en dezer, de Nd. Am. Brik *Cadet*, Kapt. WM. GROVER, van Gloucester.

Idem, de Nd. Am. Brik *Favorite*, Kapt JAMES ROWE, van Boston.

UITGEKLAARD.

Den 5den dezer, het Schip *de Zwaan*, Kapt. C. J. VAN DEURSEN, naar Amsterdam: lading: 580 vaten, Suiker, 92 balen schoone en 7 balen vuile Katoen. — Met hetzelve vertrekt als Passagier den Heer J. M. Vries Az.

ADVERTENTIEN.

(19492) *TRANSPORTEN.*

Den 27sten Mei 1834. WM. VAN UIJTRECHT aan HENDRIK van POHL van de buiten Grond *Nieuw Weergevonden*, gelegen aan het verlengde pad van *Wannica*, met de Slaven *Hazard*, *Louis* en *Christina*.

Den 3en Junij. JOHN BENT aan COLIN CAMPBELL Jr. qq., WILLIAM YOUNG te *Londen*, van de Plantaadje *Dombuurg* cum annexis, gelegen in rio *Suriname*, tot kwijting van schuld.

Idem. Denzelven, aan Denzelven qq., Denzelven, van de Plantaadje *Petersburg* cum annexis, gelegen in rio *Suriname*, tot kwijting van schuld.

Den 5den. PIETER HARREVELT voor zich, en PETRONELLA HARREVELT qq., voor CHRISTIAAN HARREVELT aan DANIEL CORONEL, van het Huis en Erf, aan de *Dominestraat* bekend onder Lt. D. No. 391.

Idem. DAVID NASSIJ aan EDUARD HENDRIK en CHARLES LUDOLF VRIES, Kinderen van JOHAN HENDRIK VRIES, van Het Huis en Erf aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, bekend onder Lt. D. No. 422.

HIJPOTHEEK.

J. H. VRIES, voor zijne Kinderen EDUARD HENDRIK VRIES en CHARLES LUDOLF VRIES, *Eersten Hijpotheek* ten behoeven A. F. GERDEMAN qq. en J. F. FAVERIJ qq., boedel J. WILLIAMS, te vestigen op het Huis en Erf aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, Lt. D No. 422, met 5 koppen Slaven.

Paramaribo, den 5 Junij 1834.

WENTHOLT,
fung. Griffier.

(24865) Worden bij publieke inschrijving te *koop* aangeboden (mits goedgekeurd) van Plantagie *Bentshope:*

pl. m. 39 vaten SUIKER.

De inschrijvings-billetten zullen ter Griffie van het Geregtshof worden aangenomen tot Maandag den 9den dezer, des morgens 8 uren, als wanneer dezelve door Heeren gecommitteerde Raden worden geopend.

De Suiker moet voor rekening en risico van de kooper of koopers worden afgehaald.

Paramaribo, den 6 Junij 1834.

C. W. BOONEN,
Sequester c. s.

(24863) De ondergeteekenden zullen op Maandag den 9den dezer, des namiddags ten *vier* uren, ten huize van den Heer J. NUNES, publiek verhuren: diverse *SLAVEN*, aankomende de Plantaadje *Quapibo*, volgens conditien, berustende ten Kantore van Gezworen Klerken alhier, en ter visie van een ieder; — wordende tevens een iegelijk, welke van voornoemde Plantaadje Slaven in huur heeft, verzocht dezelve, na expiratie van den huurtijd, zijnde den 7den dezer, aan de ondergeteekende terug te bezorgen.

Paramaribo den 3 Junij 1834.

M. J. ROBLES qq.
Hs. KLINT qq. c. s.,
Sequester.

(24853) De Vendumeester M. A. KEIJSER zal op Woensdag den 11den dezer, des namiddags ten 4 uren op Vendu verkoopen de Slaven met namen: *Telemachus*, *Philip*, *Alexander*, *Damon*, *Arans*, *William*, *Adjuba* en *Susanna*, gewerkt hebbende op de Grond *l'Hermitage*, *Annette* Waschmeid, *William* Velineger en *Napoleon* leert Timmeren: aankomende J. B. LOUZADA Mz, en *Francois*; aankomende den Boedel MAGDELIJNTJE van SIMON MULLIER.

SCHEPEN IN LADING.

Naar Amsterdam:

Het gekoperd Tweedeks Pinkschip de Vriendschap, Kapt. Docke Gerrits Dekker. — Adres bij L. L. Gellée. — Sluit Heden.

Het gekoperd Galjootschip Anna en Maria, Kapt. D. Steenveld. — Adres bij J. M. Samson. Sluit 10 Junij.

Het snelzeilend gekoperd Fregatschip Anna en Louisa, Kapt. J. Kersjes de Jong. — Adres bij Gebrs. Regus. Sluit 17 Junij.

Het Fregatschip Elisabeth Cornelia, Kapt. J. D. Diets. — Adres bij L. D. J. van Bommel. Sluit 15 Junij.

De Schooner Brik de Snelheid, Kapt. Claas Wessels. — Adres bij L. D. J. van Bommel. Sluit 13 Junij.

Het gekoperd Fregatschip de Zorgvuldigheid, Kapt. J. J. Brouwer. — Adres bij E. C. Lobato. Sluit 20 Junij.

Het gekoperd Brikschip Suriname, Kapt. L. J. Luitjes. — Adres bij J. F. Faverij. — Sluit 21 Junij.

Het gekoperd Kofschip de jonge Evert, Kapt. J. J. Kiers. — Adres bij J. L. Gellée.

Naar Boston:

De Nd. Am. Brik Margaret Kapt. D. Pepper. Adres bij J. M. Samson.

De Nd. Am Brik Sarah Ann, Kapt. Fitz. Adres bij de Wed. van Praag.

De Nd. Am. Brik Rice Plant, Kapt. F. Nickerson. — Adres bij J. M. Samson.

Naar Portland:

De Nd. Am. Brik Big Albert, Kapt. S. Waterhouse. — Adres bij de Wed. van Praag.

Ter Drukkerij van FUCHS & Co.